

שבועון למידע קיבוץ רמת יוחנן

אין טעם לפחד

משאלות כאלה

שיחה קלה על נושאים כבדים עם בני נעורים.

משתתפים בשיחה, בהנחיית המדריכים ענבל אביזמר ומיכאל שגיא: אדם אדרי, ישי אופק, עמרי גלעד, שגב אלניר, אוהד סאלוה, וגיא כהן.

לנער קצת את המערכת

- הקיבוץ הוא חברה שאמורה להיות שיוויונית סוציאליסטית. הוא לא יכול להתקיים כשכל אחד דואג רק לעצמו. אם יותר מדי אנשים ידאגו רק לעצמם ולא יתרמו אז כדאי לשנות, וזה חבל.
- אני לא רוצה לראות את המקום הזה הופך להיות ישוב קהילתי, אבל אני גם לא מרוצה מאיך שהדברים הולכים עכשיו.
- הייתי מאוד רוצה לראות את השיתוף ממשיך. נראה לי שבשביל זה בדיוק קם הקיבוץ, שנהיה ביחד, אך לא נראה לי שמישהו מהמבוגרים רוצה בזה.
- אני חושב שזה טוב שחוגגים יחד את החגים וקבלות השבת, אך יש עייפות, באים, וכבר אין חשק וכוח. את השירים שרים כאילו לצאת ידי חובה. אין מאחורי זה כל משמעות כמו שהייתה לזה פעם. אולי באמת צריך לנער קצת את המערכת.
- ביום שהקיבוץ יופרט אני אעבור לישוב קהילתי אחר. אני לא חושב שצריכה להיות הפרטה, אין סיבה ממשית לעשות את זה, אין סיבה כלכלית. הרצון של האנשים להתקדם בחיים הוא נכון

ולגיטימי, אבל מי שרוצה לעשות את זה, וזה לא משתלב לו עם צורת החיים הזו ועם דרך החיים הזו, יכול לעבור לעיר. בשביל זה לא צריך להפריט את הקיבוץ. - אם אנשים עומדים לדחוף את האף לחיים הפרטיים שלך, אז עדיף שגורלך הכלכלי לא יהיה קשור בשלהם, במצב כזה אני הייתי מעדיף לא להיות קשור לאנשים שמסביבי פה.

פוגע במוסר העבודה של החברים

- אין לי בעיה עם עבודה שכירה, גם בחינוך. אם השכירים הם בני אדם איכותיים אז למה לא. הם טובים כמו חברים. ובכלל, אם הם באים ממערכת החינוך של קיבוצים אחרים, זה מקובל. בדרך כלל לא מנצלים את זה כדי לתרום לקיבוץ. - לי אין בעיה עם פועלים שכירים בקיבוץ או במערכת החינוך, אבל ניהול של ענפים קהילתיים וכלכליים צריך להישאר בידי חברים מהקיבוץ. - כל עוד השכירים עושים את עבודתם נאמנה זה בסדר, אבל אני חושש שזה פוגע במוסר העבודה של החברים. ככלל, עדיף לפעמים שכיר שהוא צעיר ורענן על פני חבר שהוא כבר שחוק בתפקיד, בעיקר במערכת החינוך. - ואני שואל, אם יש כל כך הרבה שכירים לאן נעלמו כל החברים? - אנחנו עובדים בליצי' כי אנחנו לא היינו רוצים לראות את כל הקיבוץ מלא תאילנדים. לא שיש לנו משהו נגדם, אנחנו פשוט מעדיפים לעשות את העבודה הזו גם כן.

מה שאנחנו כאן מקבלים כמובן מאליו

- יש הרבה דברים טובים שהצעירים בקיבוץ מקבלים, דברים שצעירים בחוץ לא מקבלים, וזה לדעתי טוב. מצד שני, יש דברים אחרים שהם קצת פחות טובים ולא נכונים, כמו תקנונים מסויימים, שהגיע הזמן לשנות אותם. - לדעתי אנחנו חבורה של סנובים בכיינים. תראו מה הקיבוץ נותן לנו, ואנחנו יודעים רק לקטר. וזה הקטע. אתה מקבל המון הטבות. תראה כמה עבודה צריכים החברים באושה ובכפר המכבי להשקיע על מנת שהילדים שלהם יקבלו את מה שאנחנו כאן מקבלים כמובן מאליו, כי לקיבוץ יש כסף. צריך להודות על כך. הנוער לא עובד מספיק בשביל מה שהוא מקבל, מפנקים פה את הילדים, אין מספיק חינוך, ההורים מזניחים את החינוך, מערכת החינוך מזניחה את החינוך. - העובדה היא שיש הרבה חבר'ה שלא נישארים בקיבוץ. צריך לשאול למה, אולי משהו לא בסדר. - הם עוזבים כי השיטה הקיבוצית לא מתאימה להם, וזה לא קשור למה שמקבלים או לא. על הערך של התרומה לקהילה. - אני חושב שאין מספיק דרישה מהנוער. שצריך לתת להם יותר לפעול, לדרוש מהם לתרום למען הקיבוץ, למען הקהילה. מה שקורה בסוף הוא שאין לילדים שום מושג על ערך העבודה, - חשוב לתת לצעירים את ההרגשה שהם משהו מתוך הכלל, מתוך משהו שלם, מתוך חלק יותר גדול, משהו שמתנהל גם על פי ערכים מאוד מסויימים. - למשל ביגור, כשמישהו לא מסיים את מיכסת שעות העבודה שלו הוא לא מקבל חדר. - נו, תראו לאן הגענו, שביגור מתנהלים יותר טוב מאיתנו.

להציע גם משהו ערכי אידיאולוגי

- אם הצעירים ירגישו שיש להם לאן להתקדם ולהתפתח בתוך המערכת הקיבוצית, שהם לא נתקעים מבחינת קריירה ולימודים, שהקיבוץ לא עוצר אותם בחיים באופן כללי, שירגישו שהם שייכים, אני חושב שזה יעזור להם להתחבר למקום.

- אם הקיבוץ יציע התקדמות וקריירה, זה יהיה קצת בעייתי כי הוא לעולם לא יוכל להתחרות בעולם החופשי, שהוא תחרותי מאוד. מהבחינה הזו, אם לבחור לפי השיקול של הקריירה, יהיו כאלה שתמיד יעדיפו לעזוב את הקיבוץ ולבנות את חייהם בחוץ. אם הקיבוץ יציע להם ליד הקריירה גם משהו ערכי, רוחני, אידיאולוגי, יותר קהילתי, יכול להיות שזה דווקא יעזור להם להישאר כאן.

כסף ועושר הוא לא מטרה בפני עצמה

- יש דעה שהקיבוץ זה או קריירה או ערכים ורוחניות. זאת אומרת אי אפשר להיות גם קרייריסט וגם לדגול בערכי הקיבוץ, ואני חושב שאין בעיה לשמור על הרוחניות במסגרת הקהילה הקיבוצית. אין שום בעיה להיות פרופסור באוניברסיטה, או מנהל בחברת הייטק, ועדיין להיות חבר קיבוץ.

- הקיבוץ איבד את הקרייריסטים ברגע שהם חשבו שזה מתנגש להם עם ערכי הרוח, וזה בעצם לא עומד אחד בניגוד לשני. קריירה לא אמורה ללכת רק עם כסף, ולא חייבת ללכת נגד ערכים ורוחניות.

- הקיבוץ איבד את הקרייריסטים כי ברגע שהם הגיעו לעמדות ניהול בכירות והעבירו את כל משכורתם לקיבוץ, הם ראו מנגד את אלה שעבדו פחות וניצלו את המערכת. הם פשוט לא עמדו בזה.

מה שיגרום לאנשים בכל זאת להישאר כאן הוא הילדים. זה מקום ממש טוב לגדל בו ילדים. אריסטו כתב ב"אתיקה" שכסף ועושר הם לא מטרה בפני עצמה, אלא כדי להשיג משהו טוב. ואני חושב שהיום הרבה חברים מסתכלים על הכסף כמטרה. זאת אומרת שהם מוכנים לעבוד עבודה שלא מעניינת אותם כי מרוויחים בה יותר כסף. ובעצם זה חסר משמעות, כי לא עושים בה משהו טוב.

מחובר ולא מחובר

- אני לא ממש מרגיש חלק מהקהילה בקיבוץ. יהיה לי מאוד קשה להרגיש כך כשאתבגר, אם ארצה לגור פה ואם לא. הקהילה פה הפכה למשהו די מנוכר וזה ממש לא כיף לחיות בה.

- אני מסכים שהקהילה מנוכרת, חברים לא אומרים בוקר טוב ושלום, לא מדברים עם השכנים. לאף אחד לא איכפת מאף אחד.

גם אני לא מרגיש מחובר, וחושב שהקיבוץ ייצטרך לענות על השאלה איפה עובר הגבול בין הקיבוץ הסוציאליסטי של פעם לבין הקיבוץ המופרט.

- אני שמח שהקיבוץ עבר את השלב של הלינה המשותפת, אבל אני כן חושב שצריך לשמור על רמה מסויימת של שותפות ושיוויון. שהחברים יפסיקו לריב אחד עם השני, כמה מטרים מרובעים יש בבתיים שהם עומדים לבנות. זה קצת מחליא אותי. הייתי שמח להרגיש שייך

לקהילה שדברים כאלה לא משפיעים עליה. לצערי זה לא המצב אצלנו. אני דווקא כן מרגיש שייך לקהילה. יש פה תרבות ומסורת מקומית שגדלנו עליה, תרבות שאין בשום מקום אחר. זה משהו שמאוד מייחד את המקום הזה ומייצג אותו. נכון שיש הרבה דברים בעיתיים, הרבה מריבות וסיכסוכים, בעיקר בנושאי בנייה, אבל אני מקווה שנוכל לעבור על זה ולשרוד, שהקהילה הזו לא תתפרק.

- גם אני מרגיש מחובר לתרבות, גם אני גדלתי על החגים שלנו, אבל החברים נעשים פחות חברותיים אחד לשני. ובנוסף, חלק מהאנשים עושים את החגים האלה כהצגה כלפי חוץ, להראות כמה אנחנו יפים ותרבותיים, וזה לא תמיד אמיתי.

- אני חושב שהעשייה התרבותית היא צורך אמיתי, אם לא כך החגים כבר מזמן היו מתפרקים. אני אישית מרגיש מאוד גאה לדעת שעכשיו אני משתתף בטקס שגם אמא שלי בצעירותה רקדה בו וגם דודה שלי.

- אנחנו צריכים לחשוב איך אנחנו יכולים להתחדש. כמו שבזמנו מתתיהו יצר את חג העומר והביא אותו חדש לקהילה, החברים קיבלו אותו וזה תרם להם ולקהילה עד היום.

- אנחנו צריכים להגדיר מחדש מה הן המטרות, מה השאיפות, מה המשמעות של התנועה הקיבוצית כיום, בכלל אין טעם לפחד משאלות כאלה. ●

אליעזר גוטמן

אורחות חיים

אני מניח שכבר למעלה מעשר שנים הטיפול בנושאי אורחות חיינו לא עלה בצורה רצינית לדיון כך שנוכל להביא להכרעה ברורה מה רוצה הציבור. זוהי למעשה אחת ממטרות הסקר שמרבית החברים כבר החזירו אותו, לאחר שהשיבו עליו, כל אחד על פי השקפתו. קצת על הסקר:

ציטוט מדברי בעלון שהתפרסם ב- 3.4.08: "... חשוב להבהיר כמה דברים בנושא: אני מבין שיש לא מעט חברים שחוששים מפני צעדים לא מתקבלים, או התקבעות על תוצאות סקר כזה או אחר, זאת אומרת, שאם הסקר יראה שאין סיכוי ממשי לשינוי, בזה יגמר התהליך ומה שהיה הוא שיהיה. אני רוצה להבהיר שהסקר אמור להיות כלי בלבד לפרמטרים נוספים. גם אם הוא יראה שאין היום סיכוי להעביר שינוי כזה או אחר, עדיין השאיפה תהיה טיפול בנושאים הרלוונטיים, על מנת לצאת מהמצב שהיום הוא לא לכאן ולא לכאן. ניזום הקמת צוות שינסה להביא הצעות בתחומים שונים, וגם בכיוון של שינוי. בסופו של דבר נקבל את ההכרעה, אך לא רק בגלל הסקר, אלא כקריאת כיוון לאן פנינו, אם אנחנו בעד או נגד השינוי הדיפרנציאלי". סוף ציטוט.

בשבועות האחרונים, משיחותי עם חברים רבים אני מבין שיש אי בהירות באשר לשאלות שבהן עוסק הסקר (מה הן שאלות המחקר).

אנסה להאיר במעט על הנושאים בסקר, סדר הצגת הנושאים אינו על פי סדר החשיבות: * חשיבות חיי הקהילה במקום.

* תפיסת רמת השיתוף הקיימת והמבוקשת.

* תפיסת המצב האישי-שיתופי, הזדהות, מחוייבות, ביטחון...

* נושאים כמו: עבודה, אירגון, קליטה, צריכה, מוסדות, בריאות, חינוך...

* תפיסת העתיד: מעורבות, ערבות, פרנסה, שוויוניות.

ועוד הרבה נושאים: סה"כ כ- 90 שאלות.

אני מודע לכך שיש ביקורת על הסקר, עם חלקה אני אפילו מסכים. בכל מקרה, תמיד תהיה ביקורת במיוחד אם תבצע פעילות (ולא משנה מאיזה כיוון), אישית אשמח אם הביקורת תגיע אלי או לעלון – אני מבטיח התייחסות עניינית ובונה.

חשוב לי שהציבור ידע, עד כמה שזה תלוי בי "אני מתכוון להביא לידי הכרעה את הנושא" שינוי באורחות חיים", חייב להתקיים דיון ציבורי בנושא, גם אם יתברר שיש מיעוט הרוצה שינוי דיפרנציאלי, אנו, כחברה חייבים לתת למיעוט את הבמה להציג טיעונים ודרך לפיתרון על פי השקפתו.

הבהרה בנושאי בנייה

1. בעלון האחרון פורסמה החלטת צוות תיאום ניהול על בניית 8 יחידות דיור חדשות במרכז הקיבוץ, חשוב להדגיש שצוות תיאום ניהול הוא רק פורום ממליץ. ההחלטות וההכרעות תתקבלנה בהנהלות המתאימות.

2. בעלון הקודם פורטו על פי בקשה של חברים באסיפה, הוועדות השונות שעוסקות בנושאי הבנייה ושמות החברים מרכיבים את הצוותים השונים. משום מה נשמט שמו של בועז שוהם מצוות הבנייה (צוות עבודה שוטפת), בועז חבר כמרכז תכנון.

לא על האוכל לבדו...

בנושא חיוב הארוחות בחדר האוכל יש לנו החלטות מסודרות וכדאי לחזור עליהן:
- חבר שאוכל ארוחת בוקר בחדר האוכל, חותם את שמו ומספר תקציבו לחיוב בצורה ברורה על הנייר שמונח ליד המחשבים. גם אותם חברים ש"שוכחים" באופן קבוע, נדרשים לעשות זאת, חד משמעית! ולא להכריח את עובדי הענף להעיר להם ולגרום לאי נעימויות.
- חבר שנכנס לשתות משהו חם בבוקר, ומצטייד בפרוסה קטנה, ועוד משהו כזית, ועוד "משהו" קטן לדרך, ועוד כיו"ב, דינו כדין האוכל ארוחה מלאה ועליו לחתום את שמו, או, בארוחת הצהריים לעבור בקופה.
- לקראת ארוחת ערב בליל שבת יש הרשמה מסודרת התלויה על לוח המודעות מבעוד מועד, כל מי שמתכוון לקחת אוכל הביתה מוזמן להזמין כהוות נפשו ויקבל לפי הזמנתו ביד רחבה.

בכל מקרה אין להוציא בלילות שבת אוכל מן הדוכנים הביתה בזמן האוכל. (למעט מקרי חירום).
אתי גפן ואליעזר גוטמן ●

פרוטוקול הנהלה כלכלית

17/7/2008

נוכחים: אמיר סלייפר, ארנון אשד, רותה יריב, אורי בר-אב, לינט חורש, אלה צור, עידו רודוי, אליעזר גוטמן, דניאל פרי, מוטי חורש, נתי אבן-דר, אבנר אחיטוב, עוז אלניר. חסרים: שי מיכאל, יגאל פינגרמן.

1. ארנון סקר את הדרכים שבהן פלרם מתמודדת עם המצב הקשה בשוקי העולם. הסקירה
 2. כללה (בין היתר) דו"ח על היעדים שהוצבו, המוצרים שבהם יש ירידה בהזמנות, ההתמודדות עם המיתון בארה"ב ואנגליה, והעלייה במחירי ה-P.V.C.
 3. עידו דיווח על פעילותו בפרוייקט בניית מאגר המים הגושי. על הקשיים הפוליטיים והביצועיים בהקמתו. עידו מסר שפתחנו התחייבויות כספיות בגין תכנון המאגר. חלק מההתחייבויות ימומנו על ידי המדינה עם אישור הפרוייקט (אחרי הישיבה דווח שהמדינה אישרה את המימון).
 4. אבנר הציג את הרכבי ועדות המשנה של ההנהלה הכלכלית ומנהלות ענפי המשק. זאת עקב בחירת החברים החדשים ועיבוי השורות. ההרכבים אושרו.
 5. נבחרו שני צוותי משנה של ההנהלה לבדיקת מטרות מיוחדות:
 - א. צוות לבדיקת מדיניות שכר-דירה לענפים ותאגידים המשתמשים במיבני הקיבוץ. הרכב הצוות – עוז, מוטי, יורם ואבנר.
 - ב. צוות לבדיקת משכור תמחירי דיפרנציאלי בענפים העיסקיים של הקיבוץ. הרכב הצוות – לינט, רותה, אורי ואבנר.
 6. הוצגו באופן ראשוני עיקרי ההצעה של הקיבוצים ברעם ושמיר להצטרף אליהם בהקמת קרן השקעות. החברים הביעו את דעתם בנדון, ונשמעה קשת רחבה של רעיונות ונושאים לברור ודיון יותר מעמיק. הנושא ימשיך להיות נדון בחודשים הקרובים עד שנגיע להחלטה.
- רשם: אבנר ●

פרוטוקול ישיבת מזכירות

מספר 15/2008

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן.

תאריך הישיבה: 10/7/2008

מספר חברי ועד ההנהלה: 11

שמות המשתתפים בישיבה: אבנר אחיטוב, אליעזר גוטמן, גלעד צוקרמן, דניאל פרי, יהודית אפרת, לינט חורש, נתי אבן-דר, עדנה לקח, רפאל דינסטג. חסרים: דויד דוידוביץ, יונת מולכו.

על סדר היום:

1. ערעור חברים על החלטת המזכירות, לבקש מעמוס נצר להכין נייר עבודה, בנוגע לחלופות אפשריות לאורחות חיים ברמת יוחנן, מוזמנים: ראובן עזריאלי, איציק אדרי, יהודה טל.

2. המשך/הפסקת הקרנת סרטים בערוץ הוידאו בקיבוץ, מוזמן: יגאל אופק.

3. לימודי חברים (בקשה של חסי) שלא במסגרת מש"א, מוזמן: חסי זיית.

4. תקנון וועדת חברה.

החלטות:

1. המזכירות החליטה לדחות את הערעור.

2. הוחלט להמשיך להקרין סרטים בערוץ הוידאו הפנימי.

3. אושר לחסי זית ללמוד בשנה הקרובה, כאשר שליש מעלות הלימודים (נסיעות ושכר), יהיו על חשבוננו הפרטי.

4. מפאת משך הישיבה, נדחה הדיון בתקנון ועדת חברה לישיבה הבאה.

* בהמשך להחלטת מזכירות סעיף 1. יהודל'ה מערער על החלטת המזכירות ומבקש להעביר את הערעור לאסיפה.

● רשם – אליעזר

קָרְנִית

מוֹתָר לְבָּוֹת קִרְבֵּי וְלֹא בְּלִחַיִּשׁ הַ
הַדְּמָעוֹת לֹא הָיוּ וְאֵינָן אֲלוֹ לִחַיִּשׁ הַ
הַדְּמָעוֹת הַמְּלוּחָחוֹת הַגּוֹלְשׁוֹת לְאֵטָן
לְלִילוֹת צְפִיָּה אֲרָכִים הֵן פְּרָקָן.

מֵעֵין הַדְּמָעוֹת יִחַדְּלֵנָה לְנִבְוֵעַ
הַפְּאֵב לְעוֹלָם לֹא יִתֵּם לְגֹעַ,
בְּזִמְן הַתְּדַשׁ לֹא תִדְעֵי מֵתֵי וּמִדְּוֵעַ
מֵה מֵרָבִצוּ בְּךָ יַעֲרֵר גְּעֻגוּעַ.

הַיָּמִים שֶׁיָּבֹאוּ כָּל יוֹם בְּעֵתוֹ
יְהִי יוֹצֵל הַיָּמִים שֶׁהָיִיתָ בָּם אֶתוֹ,
תִּיָּךְ יְהִי יוֹשׁוּב שֶׁלְּךָ תְּשׁוּבֵי לְהָיִיתָ אֶל מוֹנֵית
אֶת לְעֻצְמָךְ תִּבְתָּרֵי מֵעֵנִית.

עֲמוֹק בְּלִבְבוֹת דְּמוּתֵךְ תִּרְוֹטָה
אֶתְּנֵנוּ סֶמֶל לֹא אֲנֵדְרָטָה.

17 \ 7 \ 08 ראוּבֵן עֲזַרְיָאֵלִי

מֵאִיקָה יִפָּה

פְּתָאוֹם קֵם קִיבוּץ וּמַגְלָה שְׁקֵרִית אֶתָּא

בּוֹנֵה לוֹ בֵּית סֵפֶר בַּחֲצַר הָאֲחֹרִית.....

לְפָנַי כַּחֲדוּשׁ, מוֹפְתָעִים, הַמוֹמִים וְכוֹאֲבִים מִצָּאוּ עֲצָמָם מִסֵּפֶר חֲבָרִים, שְׁסוּג כֹּזֵה אוֹ אַחַר שֶׁל עֲנִיִּין אוֹ שׁוֹטְטוֹת יֵשׁ לְהֵם בְּשִׁטְחֵי רֵמֶת יוֹחֲנָן שְׁמִסְבִּיב הַיִּשׁוּב, נִיֻּצְבִים בְּפָנַי שֶׁלֹּט גְּדוֹל מֵאוֹד. שֶׁלֹּט שְׁבַסִּסוֹ יֻצוֹק לְבִטָּח בְּבִטוֹן, בְּקִרְקַע שְׁבַתְחוּם שִׁטָּח הַבְּקָר לְבִשָּׁר שֶׁל רֵמֶת יוֹחֲנָן, הַשִּׁטָּח הַמְּכוֹנֵה גַם "גִּבְעַת הַזֶּהָב", הַגּוֹבֵל בְּגִבְעַת רֵם אֲשֶׁר בְּקִרְיַת-אֶתָּא.

הַשִּׁלֵּט מִבִּשָּׁר עַל תְּחִילַת הָעֲבוּדוֹת לְהַקְמַת בֵּית סֵפֶר יִסוּדֵי וְחִטִּיבַת בִּינָיִים עַל שִׁטָּח שֶׁל כ - 50 דוֹנָם, שִׁיּוּצָר מוֹבִלְעַת בְּתוֹךְ הַשִּׁטָּח שֶׁלֹּנוּ בְּקִטְעַן שְׁבִין פְּלָרִם-אֶפְלִיקָצִיּוֹת שֶׁל הַיּוֹם וְלִשְׁעֵבֶר לוֹל הַרְבִּיִּיהָ, לְבִין מֵה שֶׁהִיָּה מִטַּע ג', וְהַיּוֹם חִלְקַת הָאֲבוּקָדוֹ הָעֲלִיוֹנָה.

בִּין הַמוֹפְתָעִים אֵיילַת גּוֹרְדוֹן, מְנַהֵלַת הַבְּקָר לְבִשָּׁר, וְהָאֲחֵרָאִית הַיִּשִּׁירָה לְשִׁטָּח, אֲבִנָר אַחִיטוּב, הַמוֹפְקָד עַל קִרְקַעוֹת הַרְמָה, גַם עֵידוֹ רוֹדוּי קוֹדְמוֹ בְּתַפְקִיד, וּוּיּוּי גִלְעָד, הַנְּצִיג שֶׁלֹּנוּ בְּמִלִּיאַת

המועצה. גם אנוכי, חובב ידוע של גבעות ושטחים פתוחים, מופתע ומנסה לברר את המתרחש. ולהלן לפניכם מקצת מתמונת ממצאי, קצת פרשנות, וכמה הצעות לעתיד.

מבוא קצר: ממש החל משנותיה הראשונות של המדינה, גובשה ברמת יוחנן הלכה למעשה, אסטרטגיה שעמדה בבסיס הקמת ותיפעול הענף של הבקר לבשר ושטחי המרעה שמשרתים אותו.

המטרה העיקרית: שמירת הקרקע של הגבעות והשטחים הפתוחים ממזרח לרמת יוחנן. קודם כל שמירה מפולשים, גנבים, וחורשי רע פלילי ולאומי, ממש לצרכי ביטחון. לכך במשך השנים נוספה המטרה של איכות הסביבה והחיים של כולנו. שמירה על שטחים אלה כמשאב טבע וריאה ירוקה מיוזמות פיתוח נדל"ני מיותרות, שמחפשות להן ללא הרף עוד ועוד קרקעות. ניתן להוסיף לכך גם את שמירת האופי הכפרי והחקלאי של החיים שלנו, כקהילה שבפועל יושבת ממש בתוך המעטפת של מטרופולין חיפה.

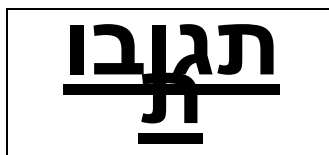
מי שהחזיק את הענף של הבקר לבשר ושטחי המרעה שלו לאורך השנים, החל מיונתן עזריאלי, המשיך ביונתן יבלונקה, גיל קוטלר רם גל, ואיילת גורדון כיום, עשו ועושים עבורנו שירות שערכו הרבה מעל ומעבר לתרומה הכלכלית של הענף. שמירת השטחים, גידורם והנוכחות הבלתי פוסקת בשטח של אלפי דונמים סביבנו, נותנת לתושבי רמת יוחנן משאב נפלא, שערכו לא יסולא בפז. על כך כולנו חייבים להם חוב גדול, וגם מחוייבים להמשיך ולקיים את הנכס הזה, שמאויים ומכורסם ללא הרף.

לצד הצלחות בבלימת איומים מצטברים בשטח, אירועים מהעבר המכרסמים בו: סלילת כביש 70 שחתך את השטח בשנות השבעים, הקמת שכונת גבעת רם בשנות ה-90, והקמת תל-רגב – בית העלמין החדש. בינתיים ניראה כי התוכנית להקים את הישוב חרוב הגליל ליד הושא ירדה מהפרק. צפויה לנו בקרוב הקמת מאגר גדול של חברת מקורות על גבעת כסאייר. כעת מסתמנת מתקפה רבתי מצד קריית אתא, לגלישת גבעת רם דרומה, ממש עד הגבול של שטח המטע שלנו, כשבית הספר שהוזכר בכותרת הוא הסנונית הראשונה שלו.

נקודת תורפה בעייתית במאבק על השטחים האלה הוא מעמד הסטטוטרי. רוב שטחי המרעה של רמת יוחנן מוחזרים לנו על ידי מינהל מקרקעי ישראל לטווח קצר, במעמד של "היתר רעייה". בפועל יכול מינהל מקרקעי ישראל להודיע לרמת יוחנן מהיום למחר על הפסקת החכירה והעברת השטח למשתמש ויעוד אחר. המעצור היחיד שיכול לסכל מהלך כזה, מצוי ברשות המקומית – קרי מ.א. זבולון. ברצותה המועצה יכולה לעכב מהלך מסוג זה, וברצותה היא יכולה להיענות לפניית המינהל, או לפניית הרשות המקומית השכנה, במקרה שלנו לקריית אתא.

בשנת 2003 בערך יזמה קריית אתא הקמת בית ספר בגבעת רם, ופנתה למועצה האיזורית זבולון להסדרת שינוי גבול בין שתי הרשויות המקומיות. היה טיפול כפי שהיה, הן במועצה האיזורית והן ברמת יוחנן. אין בכוונתי לפרט בכך, או לגלגל על מישהו אשמה, אלא לציין, שהתוצאה 5 שנים לאחר מכן, הינה כפי שתואר בפתיחה – הפתעה, ובדיעבד, תחושה המשותפת לכל הנוגעים בדבר, של הפסד במערכה חשובה על אינטרסים חשובים לרמת יוחנן.

סוגיית קרקעות רמת יוחנן ב"היתר רעייה" ומשבצת הקרקע בכלל, הופכת להיות קריטית לאיכות החיים ולקיום שלנו. הן בהיבט הכלכלי, ולא פחות מכך בהיבט של איכות החיים והסביבה. הנושא נגוע בכספים גדולים והוא רווי לחצים, וחשבונות של קח ותן. ההיבטים המשפטיים והמינהלים נעשים סבוכים ומורכבים הרבה יותר מכפי שהיה בעבר. יש הכרח להתארגן ולטפל בנושא הזה בצורה שמתאימה הן לנסיבות שהשתנו, והן לאיומים שמתרבים ומתקרבים יותר ויותר לגדר שטח המגורים שלנו. הדבר חייב לבוא לביטוי הן בהתארגנות הפנימית שלנו ברמת יוחנן, והן בהבטחת האינטרסים של רמת יוחנן בדרך הטיפול של המועצה האיזורית בסוגיות קרקעיות הקשורות לרמת יוחנן. אבנר אחיטוב נענה לבקשה ממספר חברים לקיים בהקדם דיון בנושא. על מנת למנוע הפתעות מהסוג שחווינו הפעם, יש הכרח בשיתוף הציבור במידע, ושקיפות רבה יותר בכל ההחלטות והנושאים הקשורים לקרקעות. יש ליצור מנגנון של דיווח ממלאי התפקידים לציבור ושיתופו בהחלטות, כמו שידענו לעשות בתחום הנכסים הכספיים שלנו. זה חשוב כמעט כמו הפנסיה של כולנו. ויפה שעה אחת קודם. ●

אבנר אחיטוב

בית הספר אינו בשטחנו

הערות לכתבה של מאיק'ה

לדעתי הכתבה של מאיק'ה אינה מדוייקת ונוטה לפרובוקטיביות. אין לי רצון להתנצח איתו על כל הדברים שהוא מעלה, אומר רק זאת, כולנו כואבים על בניית בתים בנוף ילדותנו אבל לפעמים אין ברירה ובמקרה זה בית הספר אינו בשטחנו. הבקשה לבנייתו הוגשה כנראה בשנת 2001 ואושרה בשנת 2003. בית הספר לא נבנה עד היום מטעמים השמורים לעיריית קריית אתא.

לגבי הצעותיו של מאיק'ה:

עם כניסתי לתפקידי ברמת יוחנן (לפני שנתיים) הקמתי צוות קרקעות שבו חברים 7 חברים, כולל נציגי ציבור. פרוטוקולים של הצוות אינם מתפרסמים ב"ברמה", אך כל חבר יכול לעיין בהם.

על פי בקשתו, מאיק'ה הוזמן להביע את דעתו בפני הצוות בישיבה הקרובה.

ממלאי התפקידים הקודמים הבהירו לי שכל סוגיה חשובה, הנוגעת למשבצת הקרקעות, הובאה בעבר לאסיפה. לדוגמא – מכירת שטח עיר גנים. ●

העובדות "קצת" שונות!

לכתבתו של מאייקה יפה על בית הספר ברחוב אלמוגן.

בשנת 2002 פנתה קריית אתא למועצה בבקשה לעזור לבניית ביה"ס ברחוב האלמוגן בדרך של הסכמה לשינוי גבולות בשטח המועצה האיזורית. המועצה, יחד עם רמת יוחנן, התנגדנו לבקשה כי השטח הנדרש היה בתחום משבצת הקרקע של רמת יוחנן.

קריית אתא תיקנה את תוכנית בית הספר ושינתה אותה, מתוך 60 דונם של התוכנית רק 5 דונם "פלשו" לשטח המועצה על שטח שאינו במשבצת של רמת יוחנן, אלא בחכירה זמנית למרעה. התוכנית המתקנת הועברה לתגובת רמת יוחנן, מאז "הטיפול...התפוגג בצד טיפול בנושאים בוערים יותר..." כפי שכותב מאייקה, והתוכנית אושרה (ב - 2006).

יש לשים לב:

א. הקניין בקרקע הוא של מינהל מקרקעי ישראל/רמת יוחנן בלבד. אני מדגיש: בקרקע אין למועצה כל מעמד.

ב. קריית אתא ביקשה לספח לתחומה את השטח כדי להקים בית ספר. בפועל, כאשר בפני המדינה עומד שיקול של שטח לביה"ס מול שטח מרעה, הכף נוטה לבית ספר. ואני רוצה לומר – הצדק עימם. לטובת הקמת בית ספר יש לוותר על שטח מרעה חקלאי, על כך נלחמתי גם בישובי אני.

ג. המועצה מעדכנת את רמת יוחנן, מבקשת תגובה, מתאמת עמדות. אין המועצה יכולה להחליף את רמת יוחנן בשמירת האינטרסים שלה.

ד. המשפט "הרגישות הרבה של הנושא עבור רמת יוחנן" סותר, ועוד איך סותר, את המשפט "התפוגג בצד טיפול בנושאים בוערים יותר..."

ולנושא הישובים חרוב ויששכר - אבל עוד טרם יבשה הדיו על הסיסמה: גבעות אושה העתיקה אינם בסכנת בנייה (אלא אך ורק מצד המועצה האיזורית), ואין בעיית התפשטות בנייה שם, ועל שולחננו נחתה בקשת העיר שפרעם לשינוי גבולות וצירוף השטחים הללו לשפרעם לצורך בניית שכונות. והקמת ועדה לשינוי גבולות בהתאם. ואני מזמין את אנשי רמת יוחנן לראות את המסמכים ואת הכוונות.

- ובכנין ציון ננוחם.

שחר שטייף

הוי הפרוטה והדיפרנציאל

בגליון האחרון של "ברמה" התפרסמו כמה כתבות בגנות הפרטה והשכר הדיפרנציאלי. הובאו הפניות מופרכות ל"חוק 20:80" לפיהן, לכאורה, לאחר המעבר לשכר דיפרנציאלי, 20% מהאוכלוסייה יהנו מ - 80% מההכנסות. הנייר סובל הכל, כידוע, אבל בין הכתוב למציאות המרחק רב מאוד.

לחוק הזה יש גירסאות נוספות, מתחומי החברה והעסקים, למשל: "80% מההכנסה מגיעים מ - 20% מהלקוחות", או "80% מהתקלות קורות ב - 20% מהמכונות". הגירסא הרלוונטית למציאות הקיבוצית היא "80% מזמנו של המימסד מוקדש לבעיותיהם של 20% מהחברים". יש גם לא מעט מקומות ותחומים בהם החוק הזה, או "חוקי אצבע" אחרים, לא עובדים. הם לא מתאימים לכל מקום, ולא נכון יהיה לבסס עליהם תיאוריות. (למרות שקל ופופוליסטי לבסס עליהם קמפיין הפחדה).

בהקשר לחלוקת ההכנסות בקיבוץ הדיפרנציאלי החוק הזה לא עובד, ואסביר מדוע. נתחיל מרמת ההכנסה העתידית בקיבוץ: אף אחד כאן לא מנהל בנק או מנכ"ל של תאגיד בין לאומי, שמשתכר בחודש יותר ממה שכולנו משתכרים בשנה. זה לא קורה היום, וזה לא יקרה גם אחרי המעבר לשכר דיפרנציאלי. מי שיש לו את היכולת הכלכלית הזו כבר מזמן גר במקום אחר, יחד עם חבריו למאיון, או האלפיון העליון. גם אחרי ה"דיפרנציאציה", אפילו אם ניקח אותה לקיצון המוחלט של שכר עבודה מלא לחבר והעברה של מס לקהילה, ההפרש בין החבר בעל השכר הגבוה ביותר, לבין החבר שמשכורתו הנמוכה ביותר לא יהיה קרוב לאותו יחס של 20:80. אם תעשו את החשבון תגלו שהמשמעות של 20:80 היא שעל כל שקל, בממוצע, שמרוויח מי שנמצא בקבוצת "העובדים מן השורה", צריך מי שנמצא בקבוצת ה"בכירים" להרוויח, בממוצע, 16 ש. לצורך העניין, פערי ההכנסה במדינה בין העשירון העליון לתחתון הם בערך 1 ל - 5, דהיינו, על כל שקל שמרוויח אזרח בעשירון התחתון מרוויח אזרח בעשירון העליון חמישה שקלים. (למ"ס, 2002).

גם במקרה הקיצוני ביותר של הקיבוץ הדיפרנציאלי, אני מעריך שהיחס בממוצע (תמיד יהיו יוצאי דופן לכאן או לשם), לא יהיה יותר מ - 1 ל - 2. למעשה, חלק מההצעות שעומדות על הפרק ('בונוס למנהלים' או 'שעות נוספות') מקטיין את היחס הזה לרמות של 1 ל - 1.5 או פחות. ההערכה שלי מתבססת לא רק על "אמונה" או "תקווה", אלא על עובדות: הקיבוץ אמנם הופך להטרונגני, אבל הוא עדיין קבוצה הומוגנית למדי מבחינת ההשכלה ופוטנציאל התעסוקה. שני אלה, בתוספת ליכולת אישית (אינטליגנציה, מוטיבציה, בריאות), הם המרכיבים שקובעים את כושר ההשתכרות של עובד. אם ננקה את הפופוליזם והמשקעים האישיים מהשולחן נראה שאין מקומות עבודה "משוריינים" או נעולים בפני איש, ומי שיש לו את השכל והמוטיבציה יכול כבר היום לשדרג את עצמו לתפקיד בכיר בלי קושי אמיתי. ברמת יוחנן של היום, טרום הפרטה מלאה וטרם "דיפרנציאציה", לא חסרים עובדים מהשורה, אבל חסרים חברים שמוכנים לקחת אחריות ותפקידי ניהול. אם השכר הדיפרנציאלי יסייע למלא את החוסר הזה – דיינו.

למקרא החיל והרעדה שאוחזים בחלק מהחברים אני תוהה: מי שחי היום ברמת חיים שתואמת את תרומתו לקהילה, ממה הוא דואג? אם הוא מתפרנס למחייתו הרי הדיפרנציאציה לא תיפגע בו (בקיבוצים 'דיפרנציאלים' מרבית החברים המתפרנסים שיפרו את מצבם הכלכלי). מי שצריך לדאוג הוא מי שחושב (או יודע) שהוא חי היום ברמת חיים גבוהה יותר מתרומתו, דהיינו חי על חשבון אחרים. ניקח את זה צעד אחד קדימה: תרומה היא לא רק כלכלית. יש מי שעבודתו לא מפרנסת דיה אבל יש לו תרומה אחרת לקהילה, למשל בתחום אמנותי או תרבותי, או בתחום חברתי/אירגוני כלשהו (ריכוז ועדה, למשל). לאמנות ותרבות יש שווה ערך כלכלי, והקהילה הדיפרנציאלית יכולה (וצריכה) לתגמל את אלו שתורמים לחיי התרבות והחברה. התגמול היום הוא "הכרה" או "הכרת תודה", ובקיבוץ הדיפרנציאלי התגמול יכול להיות גם כספי. יעשה נא כל אחד דין וחשבון עם עצמו. לחרוצים אין סיבה לדאגה. לחולים ולחסרי הישע יש קרנות רווחה והבטחת הכנסה שיבטיחו שלא תיפול שערה משערות ראשם. והעצלנים? והבטלנים? שיתחילו להזיע. ויפה שעה אחת קודם. ●

עודד יניב

עוד כמה הערות בעניין "היום הקובע"

1. אין בדעתי להתווכח על מה שנעשה ולא נעשה בעבר, כי זה עבר. הזכרתי זאת רק במטרה שיילמד הלקח, בתקווה שמה שלא נעשה, ייעשה מעתה ואילך.
2. אכן השנים האחרונות היו "שבע שנים טובות". דווקא משום כך לא צריך להתמכר ל"שפע", אלא לנצל זאת גם להכנת כלים לעתיד ולייחוד הוצאות/השקעות הנגזרות מכך.
3. עניין חלוקת הבונוס בשנים האחרונות כלל אינו רלבנטי. העובדה היא שעשרות רבות של חברים (ואולי כבר מאות) השתמשו, משתמשים, בכספי הבונוס (ואף בכספים נוספים) לשיפוץ והרחבת דירותיהם, בסכומים בסדר הגודל שנקב אודי כ"כספי הבונוס" שחולקו ואף מעבר לכך. יוצא שהמצב נשאר כשהיה: הקיבוץ עשיר ושום דבר לא שייך לחבר!
4. ועוד הערה בעניין הבונוס. שוב, כשהכל "אד-הוק" ואין החלטות מסודרות קדימה, לא נקבעו קריטריונים לחלוקת בונוס, ושוב נתונים החברים לשרירות לבם של ממלאי התפקידים וחברי המזכירות/הנהלה כלכלית אם, מתי וכמה יחולק.
5. כאמור, כל הנ"ל אינו שייך לעניין החלטה על "היום הקובע". יש עשרות רבות מאוד של חברים ותיקים שלא אצה להם הדרך לאפשרות מימוש זכויותיהם העתידיות לכשיוחלט על כך, בהחלט אצה להם הדרך שייקבעו זכויותיהם לעתיד לבוא, כל עוד הם בתוכנו!
6. נאמר לי: מה בוער, אפשר גם להחליט רטרואקטיבית על "יום קובע", בתאריך קובע לאחור. לדעתי הדבר אינו אפשרי, כי בכל ניסיון להחיל "יום קובע" על העבר, כיצד יוחלט עד כמה לאחור "הולכים"? כל מי שהיה חבר מיום ייסוד רמת יוחנן? משנת 2000? משנת 1990? וכן הלאה אחורנית. לא, לא ניתן להחיל "יום קובע" רטרואקטיבי. ולכן, כל שנה שעוברת

ואין החלטה, מתקפחים חברים וחברות החיים עמנו היום ועלולים לאבד את זכותם העתידית. מי יודע מה ילד יום?

7. במיוחד נכון הדבר בימים אלה, כשמחליטים ברוב עם להעביר למועמדות בנים בגיל מתקדם ומועמדים אחרים. הלא זה יהיה אי צדק משווע שכאשר בעתיד יוחלט על שינויים ומימוש זכויות החברים, אלה מקרוב באו ייכללו, וחברים וחברות שעד היום וכל ימיהם חיו ותרמו לקיבוץ לא יזכו לכך, לא הם ולא בניהם.

לכן, מן הדין ומן הצדק נדרש, עוד השנה, לקבל החלטה על מועד "יום קובע". אין בכך שום אמירה שאכן צריך ולא לתר לשנות אורחות חיים, לשייך דירות ולממש נכסים. כאמור לא אצה לנו הדרך לכך, אך יש בזה בהחלט כדי להבטיח לכל מי שעמנו היום, שאם וכאשר זה יקרה (ואני משוכנע לחלוטין שאכן זה יקרה, במוקדם או במאוחר), הוא או יורשיו ייכללו. ●

דניאל פרי

שיעור בדמוקרטיה

סיפורו של יהודה טל וחרוזיו של ראובן עזריאלי, ועירעורם של שני אלה, יחד עם איציק אדרי, במזכירות הוא חוסר דמוקרטיה במיטבה.

מה היה לנו כאן:

- היה לנו מנהל קהילה, אודי פלד, שביקש לא לדון בנושאי שינוי אורחות החיים בזמן היותו מנהל הקהילה, ולכן אף הקדים את פרישתו מהתפקיד מתוך הבנה שהדיון חייב להתקיים.
- הוועדה שטיפלה בבחירתו של מנהל הקהילה החדש היתנתה את בחירתו של אליעזר גוטמן, בבחירת צוות לבדיקת שינוי אורחות חיים.
- המלצת הצוות לבחירת מנהל הקהילה הובאה בפני המזכירות, ושם הוחלט להוריד את התניית בחירת הצוות מתוך התחייבותו המפורשת של אליעזר להקים צוות כזה.
- בעיקר על רקע החלטת המזכירות, שתפקידה להעלות נושאים לדיון והחלטה ולא עשתה כן, החלטתי להפסיק את מילוי התפקיד.
- נושא בחירת מנהל הקהילה הובא לשיחה, ושם חזר אליעזר על הבטחתו להקים צוות שיציע הצעות לבחינת שינוי אורחות החיים.
- לאחר שכנוע של חברים רבים, וכן מתוך אחריות ובידיעה שהולך לקום צוות לבחינת שינוי אורחות החיים, חזרתי לתפקיד לאחר בחירה מחודשת בקלפי.
- בינתיים קידם אליעזר את נושא הסקר, שעליו אגיד מספר מילים בסוף תאור השתלשלות העניינים.
- לאחר 100 ימי חסד, העלו מספר חברים בפני אליעזר את התחייבותו, בעת בחירתו, להקים צוות.
- אליעזר קיבל את הפנייה כמובנת מאליה.

- סוכם ואושר במזכירות שעמוס נצר, בעזרת חברים נוספים, יביא בפני המזכירות מספר אלטרנטיבות, שהולמות את אפשרויותיה ויכולתה של רמת יוחנן, לשינוי אורחות החיים. אלטרנטיבות אלה יהוו בסיס לדיונים בנושא, שבסוף יוכרעו בקלפי.
- עד כאן תהליך דמוקרטי לחלוטין.
- קראו על החלטת המזכירות "שומרי החומות", ומיד התחילה התרוצצות בין השולחנות להגשת ערעור.
- ועל מה הערעור? למזכירות אסור לדון ולשמוע הצעות, ויש להביא לאישור השיחה באם מותר למזכירות לפנות למי שנראה לה ולקבל ממנו הצעות לדיון.
- בישיבת הערעור במזכירות הצעתי לשלושת המערערים שנביא את הנושא לשיחה, ובתנאי שהם יתמכו בשיחה בהצעה לקבל הצעות לקיים דיון במוסדות הקיבוץ בנושא שינוי אורחות חיים.
- כמובן שתשובתם לא נשמעה, מתוך כך שרצונם היחיד היא למנוע דיון בנושא, והתירוצים רבים. יש סקר בדרך, פניית המזכירות לאדם אחד היא לא מאוזנת, צריך להקים ועדה שבה יהיו מיוצגות כל ההצעות שיבטלו אחת את השנייה, ותצא חיה בלי ראש וכלי רגלים.
- כמובן שהמזכירות דחתה את הערעור הלא דמוקרטי, ונשארה בדעתה שברגע שיהיו הצעות הן יובאו לדיון והחלטה במזכירות, בשיחה, ובקלפי.
- ועכשיו לנושא "הפנינים".
- פרפר, לצורך הביטוי שבו השתמשתי, הוא כזה שבורח מאחריות וחסר מחוייבות.
- ידוע ומוכר לי היטב מנהגו של יהודה לגייס את כל אלה שמעולם לא מגיעים לאסיפה (מתפרפרים) לבוא ולהצביע על נושא שנראה לו כליבת חיינו.
- בנושא הסדנאות והסקר הבעתי את דעתי, גם לפני הסדנאות וגם לפני הסקר, שלא ניתן לקבל את דעות החברים בצורה מאוזנת לפני שהם למדו מה אומרת כל הצעה. יבדוק כל חבר מה הוא יודע על שינוי באורחות חיינו. את המצב הקיים הוא יודע לכל פרטיו, איך וכמה מקבלים, ואיך וכמה נותנים. על מצב עתידי הוא לא יודע, כמה יקבל, ומה צריכה להיות התמורה לקבלה. במצב כזה לא ניתן לקבל את דעת החברים כאשר אין להם מושג מה יקבלו ומה יצטרכו לתת.
- ולבסוף, דעתי במילים קצרות על שינוי אורחות החיים. אני ומשפחתי לא נהנה כלל משינוי באורחות החיים. שנינו פנסיונרים. שאם נגיע לשינוי אורחות החיים לא יהיה לנו מה לקבל משוק העבודה.
- כמי שמעורב היום בניהול הקיבוץ אני בדעה שלא ניתן להמשיך לנהל את המערכת כפי שהיא היום.
- צורת הניהול בה ניתן לקבל הכל בלי לתת היא צורת ניהול משחיתה.
- צורת חיים שלחבר אין כל אחריות לתוצאות מעשיו היא גרועה ומזיקה. ●

שיוויון הזדמנויות

לאור תהפוכות במינויים שחלו בזמן האחרון, ועל מנת לא ליצור מפה נפש, חילופי דברים, אי נעימויות וחיכוך בלתי רצוי בין חברים, יש לי הצעה לסדר היום, שתעלה בשיחת חברים בהקדם.

בגלל מאבקי כוחות על שינוי אורחות חיינו, נוצרו מוקדי כוחות שכל אחד מנסה למשוך לכיוונו. כל אחד מהכוחות מנסה לעשות כדוגמת נבחרנו בכנסת, עיסקות מחטפים, להכניס חברים בעלי דעות כשלהם לוועדות שיש להן כוח.

כדי למנוע זעזועים מיותרים באורחות חיינו, ושכל מיני פרפרים לא יעופו לכיוונים לא רצויים, אני רוצה להציע נושא לסדר היום בשיחה.

לכל ועדה או משרה שתוצע על ידי ההנהלה/מזכירות או מש"א ייצא מכרז. חבר או חברים שמעוניינים בתפקיד, יציעו את עצמם, וגם יודיעו איך בכוונתם למלא את התפקיד ומה השקפתם על הנושאים הנדונים.

החברים בקלפי יחליטו מי טוב להם, על פי קריטריונים ברורים וידועים.

מה זה נותן לדעתי?

1. שיוויון הזדמנויות לכל החברים.
2. הורדת לחץ ממש"א והנהלת הקהילה.
3. מעורבות החברים ישירות בבחירת נציגיהם.

מובן שיהיה ציבור חברים שהוא נגד הצעה זו, ולטענתם דעתם היא הנכונה, אבל נראה לי שבשביל שקט תעשייתי, זה הפיתרון שיתאים לכולם ובא לציון גואל. שבת שלום. ●

אבנר אחיטוב

חסכנו יפה, אבל צריך להמשיך ולהתאמץ

בסוף החורף, כאשר התבררה חומרת הבצורת, הקמנו בזריזות צוות שיתווה דרכים, יבחן חלופות, ויעקוב אחר ביצוע של חסכון במים. בצוות חברים יואב, גדי, עדי, דניאל, יורם ואני. הצוות נפגש אחת לחודש, מקבל נתונים על הצריכה בחודש הקודם, ודן בהצעות חדשות. הסיכום של חודשי האביב מראה שבסך הכול חסכנו יפה, ועמדנו ביעדים שהצבנו לעצמנו.

בחודשים מאי ויוני 2007 נצרכו בקיבוץ (כולל פלרם, אך לא כולל חקלאות) 57 אלף קוב. בתקופה המקבילה השנה ירדנו ל- 40 אלף קוב. הווה אומר ירידה של כ- 33%. המספרים אפילו יותר מרשימים אם מבודדים את הגינות והדשאים. ההערכה שלנו היא שב 2007 נצרכו

(מתוך ה- 57) 33 אלף קוב לגינות הציבוריות והפרטיות, והשנה רק 16. הווה אומר שהצלחנו לחסוך מחצית מהמים הנצרכים במגזר זה.

הצוות מקבל נתונים גם על רמת הצריכה בגינות הפרטיות. ניתן לראות מהנתונים שרוב המשפחות מתאמצות לחסוך. מאידך, מספר משפחות לא שינו את הרגלי הצריכה שלהן (גם מי שלא רואה את הנתונים יכול בקלות לאבחן עובדה זו לפי צבע וגובה הדשאים) ומשקות בקצב של השנה שעברה. מספר משפחות קיבלו "מכתבי עידוד", ועם מספר משפחות דיברנו חברית וביקשנו מהן להטות כתף. לצערי, ברוב המקרים הבקשה לא הביאה לתוצאות. בהזדמנות זו אני מזכיר שוב שמותר להשקות דשאים רק בשעות החשיכה (הווה אומר שבחודש הקרוב מ- 20:00 ועד 6:00). זה חוק מדינה, ולא המצאה שלנו.

לגבי העתיד – שנה גשומה תביא לדחייה של שלוש ארבע שנים בקיצוצים בהקצאות המים. שנה רגילה תאלץ אותנו לקיצוץ של 30% נוספים בצריכה. בנוסף, כנראה שיכריחו אותנו על ידי חוק להתקין מדי מים לצרכני המשנה שלנו (החברים) ולגבות מהם כסף. מה שנקרא הפרטה כפויה. אני ממליץ לחברים להיערך לאפשרות כזאת כבר עכשיו, לצמצם את שטחי הדשאים ולעבור לצמחי נוי חסכניים במים. ●

ברכות

אורית שטייף זכתה במינוי לתפקיד מנהלת בית הספר היסודי "ניצני זבולון", ותחליף את ציפי להט. אורית התמודדה במכרז מול שמונה מתחרים אחרים על התפקיד וזכתה בו. ● לאורית כל הכבוד ויישר כוח!

תודה

לכל החברים של רמת יוחנן – תודה מכל הלב על השתתפותכם בצערנו על מות אבינו היקר נישנוב אלישר ז"ל. חיזקתם אותנו בימים הכי קשים בחיינו. אין די מילים בפינו להודות על תרומתכם הגדולה. אנחנו כואבים, אך נרגשים מעזרתכם, תרומתכם ותמיכתכם בנו. ● שוב תודה ממשפחת נישנוב – לובוב, לואיזה, אריאל.

הרשמה ללימודי נגינה לשנת הלימודים תשס"ט

בשנת הלימודים שהסתיימה למדו נגינה ברמת יוחנן:

חליל אלט – תלמידה אחת, אקורדיון – תלמידה אחת, סקסופון – ארבעה תלמידים, גיטרות – תשעה תלמידים, פסנתר – שניים עשר תלמידים, כינור – ארבעה תלמידים.
קונצרטים לסיום שנת הלימודים התקיימו בשבועות האחרונים להנאת התלמידים, ההורים והמורים.

בעודנו נחים ונהנים מהחופשה, החלה ההרשמה לשנת לימודי הנגינה הבאה. בימים אלה חולקו בתאי הדואר טופסי הרשמה בהם התלמידים שסיימו שנת נגינה מתבקשים להודיע על תכניותיהם למשך לימודיהם. ממי שטרם החזיר את הטופס מתבקש להחזיר את הטפסים לתא הדואר שלי במהרה.

ביום ראשון הקרוב **27.7.2008** ייתקיים "יום חשיפה" לתלמידים חדשים. ביום זה יודגמו כלי נגינה שונים, וייתקיימו מבדקי התאמה לילדים המעוניינים להירשם ללימודי נגינה בשנה הבאה. **יום החשיפה יתקיים בחדר המוסיקה בשעה 14:00** עבור ילדי כיתה ג' (החדשים).
ובשעה 14:30 עבור ילדי הכיתות ד'-ו'.

הורים המעוניינים מוזמנים ללוות את ילדיהם. המפגש מתואם עם המדריכים והפעילויות בבתי הילדים. **אורית שטייף** ●

תודה

בתחילת הקיץ התקיים בבית הספר לעבודה סוציאלית באוניברסיטת תל אביב, יום עיון בנושא "הלינה המשותפת". ארכיון "יד טבנקין" באפעל היה שותף בהפקת יום העיון, ואנו התבקשנו לספק את הצד הוויזואלי של האירוע. עובדות הארכיון איירו את מסדרונות המבנה בו התקיים יום העיון בתמונות מתוך התערוכה "היינו ילדים – ילדות ברמת יוחנן ב-75 השנים הראשונות", שהוצגה, כזכור, בחגיגות ה-75 לרמה, ובמצגת ממוחשבת של תמונות מתוך לוח השנה שיצא באותה שנה, בליווי כמה משירי הילדים של מתתיהו שלם. התצוגות זכו לשבחים והותירו בצידן גם תמורה כספית ראויה.

בעקבות התצוגות התקבל בארכיון מכתב תודה מפרופ' זהבה סולומון מאוניברסיטת תל אביב על העזרה בהכנת המצגת והתערוכה, תוך ציון העובדה שהמצגת עוררה גלי נוסטלגיה לערכי החינוך הקיבוציים מימים עברו וקצרה הדי התפעלות ממשתתפי יום העיון. כל הכבוד ויישר כוח! ●

מהפזיטרפיה

מי שטרם הזדמן לו לראות את המרכז לפיזיותרפיה ורפואה משלימה המחודש שלנו, מוזמן להתרשם. תודה לכל מי שלקח חלק בביצוע.
מי שברשותו ציוד (קביים, גלילים, מזרונים דקים, ספרים ועוד) שהושאל מאיתנו מוזמן להחזירו בהקדם על מנת שנוכל לעזור לאחרים.

● בברכת בריאות ואריכות ימים, צוות הפיזיותרפיה ורפואה משלימה. פז אלניר

פושט מדיים

דביר פרי משתחרר מצה"ל.

ברכות לשיחרורך.

לובשות מדיים

נטע חורש וענת נבו מתגייסות לצה"ל.

איחולים לשירות קל ומעניין,

צאתכן ושובכן בשלום.

ירדו מתחת לקו העוני...

גמ"ח...יהודים רחמו רחמו. גם מחסן הבגדים ירד מנכסיו. מי שיכול לתרום בגדים מצעים וכל כיוצא בזה פריטי לבוש ושינה, מוזמן להביא למחסן ויזכה להצלחה וברכה, לאושר ועושר,

ובריאות טובה, וימים ארוכים... **עובדות המחסן.** ●

למסיימי י"ב הידד

כיתת "פקאן" סיימה י"ב שנים.

רגע לפני היציאה למשימותיהם הלאומיות

בצבא

ובשנת השירות, נציין את המאורע

באופן חגיגי.

בליל שבת, לאחר קבלת השבת, על כוס

קפה ועוגות "משודרגות", נסב יחדיו על

הרחבה ליד חדר האוכל להרמת כוסית

ודברי ברכה.

הציבור מוזמן לכבד בנוכחותו את בני

ובנות הכיתה ומשפחותיהם.

ברמה"

עריכה – ירמיהו בן צבי.

הקלדה ושיכפול – שרה'לה זית

שבת שלום !!!

barama2@ry.org.il

הכתובת של העלון באתר האינטרנט של רמת יוחנן

www.ramat-yohanan.com/barama

איורים מתוך הספר "ארץ הקיבוצים" - שמוליק כץ

חוברת איורי עלונים - מושיק לין, ושונים.